

Nửa Đêm Trăng Và Thơ

Nửa đêm không ngủ nữa, thức dậy ra ngắm trăng. Trăng vàng cả mặt sân. Bông vàng cả mái ngói...Mùa Xuân chưa thể tới vì mùa Đông vẫn còn! Hai đêm nữa trăng tròn, Rằm Nguyên Tiêu chắc lạnh? Tôi hỏi cây. Lấp lánh. Tôi hỏi sao. Lung linh. Tôi hỏi mình. Im lặng.

Nửa đêm đường phố vắng chỉ freeway còn xe. Người đi làm đang về? Người đi làm tới sở? Trái đất vẫn trăn trở hết ngày rồi tới đêm. Và anh vẫn nhớ em, nửa đêm nhìn bóng Nguyệt...nghĩ trong lòng còn Tết, mới đầu năm, Nguyên Tiêu! Tại sao có Tình Yêu? Tình Yêu là thao thức? Tình Yêu là ong mật vườn Xuân bay vo ve? Tôi hỏi trăng. Nín khe. Tôi hỏi mây. Lặng lẽ.

Tôi muốn có chuyện kể như vậy cho ai nghe. Chắc người ta không dè nửa đêm tôi thao thức, nửa đêm còn rót mật cho người yêu, honey! Kia trăng vàng ngọn cây, ai thấy trăng là mật? Ai thấy thơ là thật...là thật chỉ là thơ!

*

Phải chi tôi nằm mơ thấy em về trước ngõ, chiếc xe bus vừa đỗ, chiếc xe bus chạy đi...để lại tuổi Xuân Thì, để lại Tình Yêu Dấu. Tình ngọt như dưa hấu, mình bỏ ra chia đôi...Em ạ, tôi đang vui, nghĩ về em, thương lắm!

Mai đây, nụ hồng trắng chắc chắn nở vì em!

Trần Vấn Lệ